

Byblis

Přátelství-společnost pánů Radek Kastner
[02.10.2008]
Aktualizováno [03.04.2009]

Byblis SALISB. (1808) - Byblis

K rodu Byblis, který patří do čeledi Byblidaceae, se řadí 6 druhů: B. aquatica, B. filifolia, B. gigantea, B. lamellata, B. liniflora, B. rorida.

OBEČNÉ INFORMACE

První popis rodu se datuje k roku 1808, podle B. liniflora, a pochází od anglického botanika R. A. Salisburyho.

Jméno pochází z řecké mytologie: Byblis, dcera Miletova (syn Apollóna), prolila z nešťastné slzy, ke kterým se přilnavají kapky lepu na rostlinách. Označení v různých jazycích je podobné tomu německému, tedy Regenbogenpflanze, doslova duhová rostlina, duhovka, je to odvozeno od odrůdy s třemi svátlými, která při dopadu slunečních paprsků na rostlinu hraje různými barvami duhy.

ROZÁŘENÍ

Byblis lze nalézt v severní- a západní- Austrálii, ale ojedinelé i v Indonésii na jihu ostrova Nová Guinea. Tam rostou na půsáčích půdách v bažinách nebo bahnatých místech. B.

aquatica roste zřejmě i ve vodě nebo se plazí pod vodní hladinou. Rostlinám prospívá vlhké tropické klima, zatímco zimních měsíců. Až na druh B. gigantea, která dříve silněmu kořeni působí sucha a půlničnost, i pořízy v buji, jsou všechny ostatní druhy jednoleté a v letních měsících odumrají. Všechny druhy vyhledávají sluneční stanoviště.

CHARAKTERISTICKÉ RYBY

Až na výjimku B.

gigantea jsou tyto rostliny jednoleté keřky a dosahují výšky 5-60 cm. B. gigantea vyvíjí odolnost proti ohni, se kterou tento druh dokáže přežít nejen období sucha ale i pořízy v buji. Lineární listy ve tvaru kopce jsou většinou světle zelené a hustě pokryty stopkami i pšiškami.

LAPACÍ MECHANISMUS

Byblis se adaptuje k pasivním pastem. Kořist, pavě, vosy a mouchy, je pářkami lepkavé tekutiny, která se na slunci leskne. Stopkaté řízky vylučují lapací tekutinu, která posílá oběť k rozložení enzymy, poté k rozložení kořisti, nebo je jako u druhu B.

liniflora produkuje prokřivanou houbu (Hartmeyer 1997), je prozatím stále sporné.

KVĚST

Květy se zpravidla objevují ke konci jara a vyrůstají z půdních listů. Podobně jako u rosnatek, sestávají květy z pěti kaliňných lístků, pěti korunních lístků a pěti tyčinek, ale jen z dvou semenáčků. Kaliňné lístky jsou pokryty řízky trichomy. Květy jsou většinou růžové, purpurové nebo světle fialové, zřídka i bílé. Pyl druhu B. gigantea je uvolňován jen vibracemi způsobenými dýcháním opylovače.

PÁŠTOVÁNÍ

Rostliny vyžadují světlé až sluneční stanoviště s teplotami v rozmezí od 25-30 °C a zvláště vysokou vzdušnou vlhkostí a chladnější teploty, všechny ostatní druhy pšišku zimu odumrají. Pšiška je nutno udržovat stále rovnoměrně vlhkou. Vhodným substrátem je směs rašeliny a půsky. Rozmnožování se provádí výlučně v severní části, pšiška je řízky použit kyseliny giberelovou (GA3).

Další odkazy:

http://www.carnivoren.org/de/ffp/gattungen/byblis/byblis_inhalt.html

http://www.carnivoren.com/pfl_byb.htm

<http://www.drosophyllum.com/deutsch/byblis.htm>

<http://www.fleischfressendepflanzen.de/db/gattung.ffp?id=6>

Literatura:

Barthlott, W., Porembski, S., Seine, R., Theisen, I. (2004): Karnivoren â€“ Biologie und Kultur Fleischfressender Pflanzen. Verlag Eugen Ulmer.

Braem, Dr. Guido (2002): Fleischfressende Pflanzen â€“ Gattungen und Arten im Porträt. Augustus Verlag München.

D'Amato, P. (1998): The Savage Garden â€“ Cultivating Carnivorous Plants.

Hartmeyer, S.: Eine einfache Methode für Enzymtests an Karnivoren. Das Taubblatt 15: 14â€“26.

Hartmeyer, S.(2005): Byblis filifolia als echte Karnivore rehabilitiert. Das Taubblatt 53, 2005/3: 4â€“5.

Labat, J. J. (2003): Fleisch fressende Pflanzen â€“ Auswählen und Pflegen. Verlag Eugen Ulmer, Stuttgart.

Lowrie, A. (1998): Carnivorous Plants of Australia â€“ Vol. 3

Slack, A. (1979): Carnivorous Plants. Reed, London.

Â© Markus Welge | PoslednÃ- aktualizace: 16.09.2007

T: Josef MolnÃr